

კოლეკილი

ქართულ მწერლობაში

ტომი I

გამომცემლობა „ჯეოპრინტი“
თბილისი 2015

ივანე (თქზობინი, თქზო)
ერისთავი

1818 - 1858

ძალად ექიმი

კომედი

თრს მოქმედებათ.

მოქმედნი პირნი:

თათუა, ვაქსის მკეთებელი.

ნანუა, ცოლი ამისი.

ალალო, მენჯრილმანე.

მებატონე **ივანე მარჯანიძე**.

მელანია, ამისი ქალი.

მართა, მელანიას ძიძა.

შიო და **ლუკა**, ამათი მსახურნი.

ლევან, საყვარელი მელანიასი.

ძალად ექიმი.

მოქმედება პირველი.

თეატრი წარმოადგენს ოთახს უბრალოსა.

გამოსვლა 1.

თათუა. არას გავაკეთებ, მე შენ გეუბნები, და ლაპარაკიც ჩემი რიგია და თავიც მე ვარ.

ნანუა. მე შენ გეუბნები, მე ვარ თავი, შენ ჩემს ქეიფზედ უნდა იყო. მე იმისთვის კი არ შეგირთე, რომ შენი ტუტუცობა მოვითმინო.

თათუა. ოხ, რა დიდი ხათაა ცოლის ყოლა! არისტოტელმა მართალი სთქვა: დედაკაცი სულ ბაიყუშიაო.

ნანუა. ვითომ ნასწავლი ხარ. იმოდენი ხანი ექიმათებარე, ვაქსის მეტი ვერა ისწავლერა.

თათუა. დიახ ნასწავლი კაცი ვარ! აბა ერთი მეფიჩხის შვილი მიპოვნე ესე ჩემსავით, რომელსაც ექვსი წელიწადი ემსახუროს ნაქებს ექიმთანა და რომელმაც იცოდეს ზეპირათ ევროპის მეცნიერება.

ნანუა. დაიკარგე, გიჟო, რეტიანო! ნახე შენი არისტოტელები პურსაც არ გაჭმევენ.

თათუა. დაიკარგე და გადიკარგე.

ნანუა. დაიქცეს ის საათი და ის დღე, როდესაც შენი შერთვის თანხმობა ვსთქვი.

თათუა. აი დაიქცეს დიდცხვირაანთ ტერაკოფას ოჯახი, რომელმაც შენზედ ჯვარი დამწერა.

ნანუა. შენმა სიცოცხლემ შენ ძალიან საწუხარი არა გაქვს. მაგ საქმეში რატომ ყოველთვის ღმერთს მადლობას არ უნდა სწირამდე, რომ ჩემისთანა გვამი მოგცა ცოლათ. შენ ღირსი იყავ ჩემისთანა ცოლის ყოლისა?

თათუა. მართალია! დიდათ გამაბედნიერე, მეტადრე უნდა ვაქო პირველი ჩვენის ქორწილის ღამე. – ეი! დედაკაცო, ამაზე მეტს ნულარას მალაპარაკებ, თორემ იმ ერთ ამბავს ვიტყვი...

ნანუა. რაო! რას იტყვი?

თათუა. კმარა, გინდა ბიაბრუ გაგხადო! მაგ ამბავს თავი დავანებოთ, საკმაოა. როგორც იყო, ის მე და შენ ვიცით და ბედნიერი ხარ, რომ მე შენ შეგხვდი.

ნანუა. არა, რას ეძახი დიდს ბედნიერებას, რომ შენ შეგხვდი? რომელმაც სააქიმოთ საქმე გამიხადე, გარყვნილო, მუხანათო, აღარა შემარჩინერა, სულ შემიჭამე.

თათუა. ტყუილს ამბობ, ნახევარი დაველიე.

ნანუა. სულ გამიყიდე წვრილ წვრილად, რაც რამ სახლის ავეჯი მქონდა.

თათუა. უფრო ყაირათით ვიცხოვრებთ.

ნანუა. უკანასკნელი ქვეშაგებიც აღარ შემარჩინე.

თათუა. უფრი ადრე ადგები.

ნანო. ბოლოს ერთი აღარა გაუშვირა სახლის ავეჯი.

თათუა. უფრო სუბუქათ გადავსახლდებით.

ნანუა. რომელიც დილიდგან საღამომდინ თამაშობისა და სმის მეტს არას აკეთებ.

თათუა. ამიტომ, რომ არ მომენყინოს.

ნანუა. და ერთი მიბძანე მაგაობაში მე რაღა უნდა გავაკეთო ჩემს სახლში?

თათუა. რაც შენ გიამება.

ნანუა. ოთხი პატარა საწყალი შვილები მე მკიდია ზურგზედ.

თათუა. ძირს დასვი!

ნანუა. რომლებიც ნამ და უნუმ პურსა მთხოვენ.

თათუა. კაი ჯოხები მიარტყი. როდესაც მე კარგა გამაძლარი და დალეული ვარ, მე მსურს, რომ ჩემს სახლში ყველანი მაძლარნი იყვნენ.

ნანუა. და შენ გგონია, ლოთო, რომ სულ მუდამ ამ ცხოვრებაში ვიყვნეთ!

თათუა. დედაკაცო, გაჩუმდი მეთქი.

ნანუა. უნდა ყოველთვის ვითმინო შენი ჭირვეულობა და ცუდი ქცევა!

თათუა. მაგაზედ მეტს ნულარ შეუკიდებ, დედაკაცო.

ნანუა. ერთი ვერ მიპოვნია ხერხი, რომ შენ სწორე გზაზედ დაგაყენო.

თათუა. დედაკაცო! კარგათ იცოდე, რომ ბევრი მოთმენის თავი არა მაქვს – და ხელმანკიანიცა ვარ.

ნანუა. საკურვლათ არ მეშინიან შენის მუქარისა!..

თათუა. ნანო, ჩემო კუჭო! შენ, მე მგონია, როგორღაც ზურგი გექავება და დაჩვეული ხარ....

ნანუა. მე შენ გაჩვენებ, რომ შენი არაოდეს არ მეშინიან.

თათუა. საყვარელო მეუღლე! შენ ძალიანა ცდილობ გამამტყუო რამე.

ნანუა. იქნება ფიქრობ, რომ მე შენის სიტყვებისა მეშინოდეს?!

თათუა. ჩემო სურვილის ნუგემო! მე ვიცი ცოტა ყურებს მოგისრეს.

ნანუა. ნადი, შე ლოთო!

თათუა. მე შენ მიგჯობამ.

ნანუა. მოუკუპრაო ტიკო!

თათუა. გაგზურგავ მეთქი.

ნანუა. მეფიჩხის შვილო!

თათუა. გაგქელამ.

ნანუა. მუხანათო, ჭირვეულო, მომტყუებელო! ავაზაკო! პლუტო! უსულო! გლახავ! ტანტალავ! ცრუო! ბოროტო! ქურდო! ლოთო!

თათუა. გინდა ეგ არის რალა? აღარ იშლი? (აიღებს თათუა ჯოხსა და ჰსცემს ცოლსა).

ნანუა. (გაიქცევა ყვირილით). ვაიმე, ვაიმე, ვაიმე! (მერე ისევ შემოვარდება).

თათუა. ჩემს ცოლს ჯოხის მეტი ვერა დააჩუმებსრა.

გამოსვლა 2.

თათუა, ნანუა და აღალო.

აღალო. შენ ეი, თათო! გრცხვენოდეს, რას შვრები? აბა რატომ არ გრცხვენიან?! დაიქცეს იმის ოჯახი, ვინც აგრე

თავის ცოლს სცემს.

ნანუა. (აღაღოს). ჩემი ქეიფია და მცემს.

ალალო. აი მაშ კარგი, მეც თანახმა ვარ, შენი ჭირიმე.

ნანუა. შენ რას დაეძებ!?

ალალო. დანაშაული მაქვს.

ნანუა. არა, რა შენი საქმეა?!

ალალო. ჭეშმარიტათ მართალსა ბრძანებ.

ნანუა. ამისთანა სულელი გინახავთ, ქმარს თავის ცოლის ცემას უშლიდეს!

ალალო. უკანვე მიმაქვს ჩემი სიტყვები.

ნანუა. არა ერთი რა საქმე გაქვს?

ალალო. არა ფერი!

ნანუა. შენი საქმეა, რომ წამოეკეტე?

ალალო. არა.

ნანუა. საქმე გამოგწყვეტია!?

ალალო. აკი აღარას მოგახსენებ.

ნანუა. მე მინდა, რომ მცემოს.

ალალო. ვა! ჯანი დაგვარდეს თუ გცემს. მეც ყაბული, ყაბული.

ნანუა. ეგ შენზედ არ არის დამოკიდებული.

ალალო. მართალია.

ნანუა. სულელი ხარ, რომ მოსდინხარ და ერევი ამისთანა საქმეში, რაც შენ ნახული არა გაქვს. (ერთს სილას შემოჰკრავს).

ალალო. (თათოს). თათო, ჭეშმარიტათ უკაცრავათა ვარ შენთანა. აბა რაც შეგეძლოს დაჰკარ შენ ცოლს, თუ გინდა მეც მოგეხმარები.

თათუა. საჭირო არ არის.

ალალო. მაშ ეს ურიშ ბანე?¹⁰¹

თათუა. როცა მსურს მეცა, მინდა ვცემ და როცა არა მსურს არ მინდა და არა ვცემ, გაიგე!

ალალო. უცხო და პატიოსანი.

თათუა. ჩემი ცოლია და არა შენი.

ალალო. ჭეშმარიტათ.

101 [სომხ.] – სხვა საქმეა?

თათუა. შენ ჩემი ბრძანებელი არა ხარ.

ალალო. მართალია.

თათუა. მე შენ შემწეობას არა გთხოვ.

ალალო. თანახმა ვარ.

თათუა. დიდი ბრიყვი ბრძანდები, რომ სხვის საქმეში ერევი; ეს იცოდე, რომ ციცერონმა სთქვა: ხესა და ქერქს შუა თითს ნუ ჩასდებო. (დაუწყებს ალალოს ცემას და გააგდბს).

გამოსვლა 3.

თათუა და ნანუა.

თათუა. აბა მოდი ახლა შევრიგდეთ. მოიტა ხელი.

ნანუა. უცხოა! კარგათ მიმამტვრიე და ახლა?

თათუა. რა უყოთ, მოიტა ხელი.

ნანუა. არ მინდა.

თათუა. ეე!...

ნანუა. არა მეთქი!

თათუა. ჩემო, ჩემო ცუგრუმელო!

ნანუა. სულ არა თქვენმა მზემა.

თათუა. მოდი მეთქი და.

ნანუა. არა მეთქი და.

თათუა. მოდი, მოდი, მოდი!

ნანო. არ იქნება, ეგრე გაანჩხლებული უნდა ვიყო.

თათუა. ეე!.. მაგისტანა უბრალო საქმეზედ, კარგი, კარგი და.

ნანო. კარგია! თავი დამანებე.

თათუა. გეუბნები, ხელი დაჰკა მეთქი.

ნანო. რალა მიქნია.

თათუა. კარგია და მაგას თავი დავანებოთ, ბოდიშს ვითხოვ, მოიტა ხელი.

ნანო. მიპატიებია (იქით). მაიცა, მეც გადაგიხდი.

თათუა. გიჟი ხარ, რომ ამისთანა საქმეს ყურს უგდებ, ეს იმისთანა საქმეა, რომ ხანდისხან საჭიროა მეგობრობაში ხუ-

თიოდ ექვსი ჯოხის დაკვრა – მოსიყვარულე პირთ შორის სიყვარულის გადახალისებაა; ახლა მე დუქანში წავალ და პირობას გაძლევ, რომ დღეს ხუთ კოლოფს ვაქს გავყიდი. (გავა).

ნანო. მიბრძანდი; მე რაც უნდა ქეიფზედ გნახო, მაინც არაოდეს არ დავივინყებ ამ ტკვიილს, გული მისკდება ჩემ თავზედ, რომ ერთი იმისთანა ვერ ვიფიქრე რამ, რომ მე შენ გადაგახდევინო, რაც ჯოხები მომარტყი. მე კარგათ ვიცი, რომ დედაკაცს ყოველთვის ხელთა აქვს კარგი ღონის ძიება ქმარზედ ჯავრის ამოყრისა, მაგრამ იმ ნაირის ჯავრის ამოყრა ჩემი სულელი ქმრისთვის ცოტაა, ასე რიგათ უნდა გადაუხადო, რომ კარგათ იგრძნოს და იმითი ვერ დავკმაყოფილდები, რაც მე უპატიურება მივიღე.

გამოსვლა 4.

ნანო, შიო და ლუკა.

ლუკა. (შიოს). ორთავ რაღაც საქმე მოგვაჩემეს და არ ვიცი რომელს ეშმაკებში უნდა ვიპოვნოთ.

შიო. (ლუკას) რა უნდა ჰქნა, ჩემო საყვარელო ძიძის ქმარო, მორჩილნი უნდა ვიყვნეთ ჩვენის ბატონისა და ამასთან სარგებლობა გვაქვს ერთსაც და მეორესაც, რომ კარგათ იყოს იმისი ქალი, ჩვენი ქალბატონი; უსათუოდ იმისი გათხოვება ავანტიურობამ შეაყენა, არ იქნება, რომ ცოტა ჩვენც არა გვერგოს რა, ღვინოს მაინც დავლევთ, თუმცა ქალს კი ძალიან მეგობრობა ჰქონდა ვიღაც ლევანზედ, შენ ხომ კარგათ იცი იმის მამა არას დროს თანახმა არ შეიქნა იმის სიძეობისა.

ნანო. (თავისთვის ოცნებობს, მარტო ჰგონია თავის თავი.) ვერა მიპოვნია რა იმისთანა, რომ ჯავრი ამოვიყარო!

ლუკა. (შიოს). რა აიტეხე, ძმაო, და რა თავს იხეთქ; ექიმებმა დაასრულეს, რაც რამ იცოდნენ.

შიო. (ლუკას.) რასაც ბევრჯელ არ მოელის კაცი პოვნას, საცა არ ეძებს, იქ იპოვნის.

ნანო. (ჰგონია მარტოა.) უთუოდ უნდა ჯავრი ამოვიყა-

რო, რაც უნდა დამემართოს, ის ჯოხები კიდე გულში მხვდება, მე არაოდეს არ დამავინწყდება და... (შიოს და ლუკას ეტყვის.) ახ! უკაცრავათ, ბატონებო, ვერ დაგინახეთ, ფიქრში ვიყავ, რა გნებავს?

შიო. ექიმს ვეძებთ, აქ სადღაცა დგასო.

ნანო. მაგაში მოგეხმარებით!

შიო. შესაძლებელია. ჩვენ ვეძებთ აგება როგორმე შევხვდეთ იმისთანა მცოდნეს ექიმს, რომელსაც შეეძლოს რგება ჩვენის ბატონის ქალისა, იმისთანა ავათმყოფობა დაეძგერა, რომა ენა ჩაუარდა; ბევრი ექიმი მოიღალა, დაასრულეს რაც იცოდნენ და ვერა უშველესრა, ბევრჯელ იმისთანა მცოდნე კაცი იპოება, რომელმანც იცის იმისთანა წამალი და შეუძლიან მორჩენა იმნაირი ავათმყოფობისა, რომელსაც სხვები ვერას არგებენ, – აი ჩვენ ამისთანა კაცს ვეძებთ.

ნანუა. (ჩუმათ იქით.) ახლაკი ხეირს მაძლევს ღმერთი, ჩემი ბედოვლათი ქმრის ჯავრის ამოყრაზედ. (მალლა.) თქვენ ძალიან საქმე ქენით, მე მკითხეთ, რომელსაც ექიმს მე გასწავლით, ასეთი კაცია, არა ქვეყანაზედ იმისთანა ვერავინ იპოება, მეტადრე მაგისთანა გაძნელებულის ავათმყოფობისათვის.

შიო. მართლა შენი ჭირიმე? სად უნდა მოვნახოთ?

ნანუა. თქვენ ეხლა იმას იპოვნით ამ ბოლოს ქუჩაში, დუქანი აქვს ვაქსისა, ჰყიდის.

ლუკა. ექიმი ჩექმების საღებავსა ჰყიდის?

ნანუა. დიახ, თქვენი ექიმობა არ უყვარს, მაგრამ ერთი საკურველი რამ კაცია, რაღაც ხასიათისა და თავის დღეში ვერ მიხვდებით იმის ხასიათსა, როგორღაც სულელურათ აცვია, თავს არ იჩენს, უცოდნელ კაცათ აჩვენებს თავს მცოდინარეს.

შიო. ეს საკვირველია, რომ ყოველს გამოჩენილს კაცს მაგისთანა რაღაც ხასიათი აქვთ, როგორღაც ცოტა ტუტუცები არიან თავიანთ სწავლაში.

ნანუა. იმისი სიტუტუცე მომეტებული რამ არის, დაუჯერებელი, ასე რომ ბევრჯელ მანამ კარგად არა სცემენ არ იკისრებს ექიმობასა და მე თქვენ გეუბნებით, რომ ვერას დროს თქვენს სურვილს ვერ მიხვდებით და არაოდეს ის არ

იტყვის თუ ექიმია, რაკი ერთხელ თავში ქეიფი მოუა, მანამ ორიოდ ჯოხი არ მოარტყათ, არ გაგიტყდებათ. ჩვენ ყოველთვის ამ ღონისძიებას ვხმარობთ, როცა ის საჭიროა ხოლმე.

შიო. საკვირველი ტუტუცობაა.

ნანუა. მართალია, მაგრამ მასუკან თქვენ ნახამთ, რა საკვირველებას მოახდენს.

შიო. სახელათ რას უძახიან?

ნანო. თათუა ჰქვიან, ადვილად საცნობიცი არის.

ლუკა. რა ჩოხა აცვია?

ნანუა. დაგლეჯილი სერთუკი აცვია.

შიო. ექიმია, როგორც ამბობთ?

ნანუა. რას ამბობთ, სასწაულებს ჩადის. ექვსი თვე იქნება, რაც ერთს ავთამყოფს დედაკაცს ერთიან ექიმებმა თავი დაანებეს, ყველას მკვდარი ეგონათ, შვიდი საათი ისე იყო, ის იყო დამარხვას უპირობდნენ, როდესაც ის კაცი მიიყვანეს ძალათი; როგორც მე გითხარით, რო ნახა, ერთი რალაც წვეთი ჩაუშვა ყურში, იმავე წამს წამოდგა ის დედაკაცი და დაინყო სახლში სიარული, თითქო თავის დღეში არა სტკიებიარა.

ლუკა. აიპე! აიპე! აიპე!!!

შიო. უთუოთ ძალიან ძვირფასი წამალი რამ იქნებოდა?

ნანუა. რასაკვირველია, სამი თვე არ იქნება, რაც ერთი თორმეტი წლის ყმაწვილი ბიჭი ჩამოვარდა ძირს მალლა სამრეკლოდან და დაემსხვრია იმას ცხვირი, თავი, ხელი, ფეხი, მაშინვე ის ჩვენი ოსტატი კაცი მოიყვანეს, რალაც წასასმელი წამალი წაუსო ტანზედ. იმავე წამს წამოხტა და გაიქცა სათამაშოთ.

ლუკა. აიბე! აიბე!

შიო. ეტყობა რომ ქვეყანაზედ რაც სნეულებაა, ყველას წამალი ჰქონია იმ კაცსა!

ნანუა. უეჭველია!

ლუკა. ბიჭო და სწორეთ მაგისტანა კაცი გვინდოდა ჩვენ, წავიდეთ ჩქარა მოვნახოთ.

შიო. დიდათ გამდლობთ ჩვენის სიამოვნებისთვის.

ნანუა. კარგა დაინახსოვნეთ ჩემი დარიგება. (გავა.)

ლუკა. მაგისი ჩვენ ვიცით, ცემის მეტი თუ არა უნდარა,

გიჟი მოზვერით დავამშვიდებთ.

შიო. ძალიან ბედნიერება მოგვივიდა, რომ ამ ადამიანს შევხვდით და როგორც ვფიქრობ ნასწავლი ექიმი უნდა იყოს.

გამოსვლა 5.

თათუა და იგინივე.

თათუა თეატრის უკან იმღერის ამან სულო, სულო, სულო.

შიო. მეყურება, ვილაც იმღერის.

ნანუა. ეგ ის არის, ექიმი. (თათუა შემოდის, ერთი ნახევარ დოქიანი ხელში უჭირავს, ვერ ხედავს შიოს და ლუკას).

თათუა. და ახლა კი გადავკარ, ცოტა შევიქაქანოთ. (შემდგომ დაღვევისა იმღერის სულოს ხმაზე).

რა კარგი ხარ, ჩემო დოქო!
ტკბილია შენით ღვინის სმა,
კულას ჰსჯობიან შენი ხმა.
ახ! დოქო შენ გენაცვალე,
რატომ მალე დაიცვალე?...

შიო. აი ის კაცი.

ლუკა. (ჩუმით შიოს). დიახ სწორეთ ის არის და სწორეთაც შემოგვახალა.

შიო. აბა ახლო ვნახოთ.

თათუა. (საღვინეს ჰკოცნის). ახ შენ ჩემო სულის დოქო, მე რომ მქონდეს ეხლა ლოქო, საუზმეზედ დავვდებოდი. დამთვრალი შევიქნებოდი. (აქ დაინახავს შიოს და ლუკას). დასწყევლათ ღმერთმა! რა ეშმაკებს ეძებენ ეს კაცები?

შიო. (ლუკას). ეს სწორეთ ის არის!

ლუკა. (შიოს). როგორც ჩვენ გვითხრეს სწორეთ ის

არის, პირ წავარდნილი.

თათუა. (სალვინეს ძირს დასდგავს, შიო იხრება თავის დასაკვრელათ. იმას ჰგონია სალვინის ასაღებათ იხრება, აიღებს და იქით გადასდგამს; ლუკაც ემზადება, ისრე როგორც შიო, თათუა აიტაცებს სალვინესა, მუცელზედ დაიდებს და სხვა და სხვა ნაირათ იღრიჯება, რომელიც შეადგენს თეატრის თამაშობას).

თათუა. (თავისთვის). ერთმანერთს ჰკითხვენ რა განძრახვა ექნებათ?

შიო. თქვენ ხომ არა გქვიანთ თათუა?

თათუა. მერე რა გინდა?...

შიო. მე გკითხავთ თქვენ ხომ არა ხართ?

თათუა. (ჯერ შიოსკენ, მერე ლუკას). ჰო, და რა გნებავდათ შეიტყოთ.

შიო. ჩვენ იმის პატივის ცემა გვინდა, რაცკი შეიძლება.

თათუა. თუ აგრეა, მე გახლავარ თათუა.

შიო. ბატონო, დიდათ მოხარული ვართ თქვენის ნახვისათვის. ჩვენ რასაც ვეძებდით, თქვენზედ მოგვასწავლეს. ახლა გევედრებით, მოგვეხმაროთ ჩვენ გაჭირებაში.

თათუა. თუ იმისთანა რამ არის, ბატონებო, რაეცა შეეხება ჩემს მცირე ხელობასა, მზა ვარ თქვენის სამსახურისა.

შიო. თქვენგან ეგ დიდი მონყალეაა.

ლუკა. ნუ გაგვირისხდები, ღმერთი გადღეგძელებს.

თათუა. (იქით). აი ზდილობიანი კაცნი არიან. (ქუდს დაიხურავს).

შიო. ბატონო, საწყენათ ნუ მიიღებთ ამას, რომ თქვენ მოგატანეთ. გამოცდილნი კაცნი ყოველთვის საჭირონი არიან და ჩვენ შეტყობილი გვაქვს თქვენი ხელოვნება.

თათუა. სწორე უნდა მოგახსენოთ, რომ ჩემისთანა ვაქსის გამკეთებელი არსად არ იპოვება.

შიო. ეს ბატონო...

თათუა. ჩემ თავს არა ვზოგამ და ასე რიგათ ვაკეთებ, რომ არას დროს არ დაიწუნება. – ჩექმას ასე გავხდდი, როგორც სარკე.

შიო. ბატონო, ჩვენ მაგას არა გკითხავთ.

თათუა. კოლოფს აბაზათა ვყიდი.

შიო. ღმერთი გადღეგრძელებს, მაგას ნუ გვიბრძანებ.

თათუა. მე გადაჭრილს გეუბნებით. ამაზედ ნაკლებ არ მივცემ.

შიო. ბატონო, ეგ ჩვენ ვიცით.

თათუა. თუ იცით, ესეც უნდა იცოდეთ, რომ ყოველთვის ესე ვყიდი.

შიო. ბატონო, თქვენ ხუმრობთ მითამ.

თათუა. სულ არა ვხუმრობ თქვენმა მზემა და არც ნაკლებ შემოიძლიან მივცე.

შიო. სხვა ვთქვათ რამე ღმერთი გაცოცხლებს.

თათუა. სხვაგანაც იშოვნით, რასაკვირელია, მაგრამ ვაქსიც არის და ვაქსიცა, მე ინგლისისაგან მისწავლია.

შიო. ეხ, ბატონო, მაგას თავი დავანებოთ.

თათუა. მე თქვენ გარწმუნებთ, ვერსად იშოვნით ამისთანას, თუნდ მომეტებული მისცეთ.

შიო. ეს რა საკადრისია?

თათუა. არა მეთქი, მედა ჩემმა სულმა ამაზედ ნაკლებ ვერ იშოვნით, მე ჭეშმარიტათ მოგახსენებთ; მე იმისთანა კაცი არა ვარ – მომეტებული გთხოვოთ.

შიო. რა საკადრისია, ბატონო, მაგისთანა გვამი მასხარაობით თავს იმაღავთ და იკადრებთ მაგისთანა ლაპარაკსა? მაგისთანა მცოდნე, მაგისთანა ჩინებული ექიმი, როგორიც თქვენა ბრძანდებით, ქვეყანას ემალებით და გინდათ დამარხოთ მაგისთანა ნიჭი.

თათუა. (იქით გავა). თქვენმა მზემ სწორეთ გიჟი უნდა იყოს ესა!

შიო. თქვენი თავის მზეს, ბატონო, ნულარ გვანვალებ ამაზედ მეტსა.

თათუა. როგორ?

ლუკა. აბა იმე და ეგ ტარატურობა რათ გინდა, ჩვენ ვიცით, რაც ვიცით.

თათუა. რაო?... რა გინდათ ჩემგანა? – ვინა გგონივართ მე?

შიო. ჩვენ ის გვგონიხარ და ვიცით, რომ პირველი ექიმი ბრძანდებით.

თათუა. თქვენ თუ ხართ ექიმი, თორემ მე არა ვარ და არც ჩემს დღეში ვყოფილვარ.

შიო. (ჩუმად). აი სიგიჟე. (მაღლა). კარგი, ამაზედ მეტს ნუღარც თქვენ ნუხდებით და ნუღარც ჩვენ გვანუხებ და თუ თქვენი ნებაც იქნება, ნუ მიგვიყვან იქამდინ, რომ უსიამოვნება მოგაყენოთ.

თათუა. რა უსიამოვნება?

შიო. ის ერთი საქმე რომ არის, რომელიც ჩვენ შეგვანუხებს.

თათუა. მე ვერა გამიგიარა! რაცა გნებავთ ისა ჰქენით, არა ვარ და არც მესმის, რას მეუბნებით.

შიო. (დაბლა). მეტი ღონე არ არის ჩვენი ნამალი უნდა ვიხმაროთ. (მაღლა). ბატონო, კიდევ გთხოვთ გაგვიტყდეთ, ვინც ბძანდებით.

ლუკა. შენ ეი, თავი არ მომიკვდება ბევრს ნუღარ ჯიქდები, გაგვიტყდი, რომ ექიმი ხარ!

თათუა. გიჟები არიან! ლამის გამაანჩხლონ.

შიო. კარგათ ვიცი, ვინცა ხართ, თავს რათ იმაღავთ.

ლუკა. მითომ, ძმაო, რა თავს იდებ ძალიან! რას გამოგადგება ეგ ცულლუტობა.

თათუა. ყმანვილებო, ერთის სიტყვით ძალიან შორის შორსა ვართ. მე თქვენ გეუბნებით, რომ ექიმი არა ვარ.

შიო. მაშ ექიმი არა ხარ!

თათუა. არა.

ლუკა. ექიმი არა ხარ?

თათუა. არა მეტქი, გეუბნებით!

შიო. რახან გინდა, ჩვენც მეტი ღონე არა გვაქს. (აიღებენ თითო ჯოხსა და დაუნყებენ ცემას).

თათუა. ვაი! ვაი! ვაი! ბატონებო, ვარ! ვარ, რაც თქვენ გინდათ.

შიო. აბა რისთვის იჭირვებ საქმესა, ბატონო, რისთვის მიგვიყვანე იქამდინ?

ლუკა. აბა რათ გინდა, რომ გცემოთ აი!

შიო. მერწმუნეთ ასე ვწუხვართ, რომ მეტი აღარ იქნება.

ლუკა. თავი არ მომიკვდება არ არის სასიამოვნო, სწორე გითხრა.

თათუა. რას გადარეულ ხართ, ყმანვილებო, თავი ნუ მოგიკვდებათ: სასაცილოთ მიგდებთ, თუ ორნივ დაგიჟდით, რათ ჩამცივებინართ და გინდათ ექიმი ვიყო.

შიო. კიდევ არ გინდა გატყდე და სულ გინდა იძახო, რო არა ხარ ექიმი?

თათუა. ოჯახი დამექცეს, თუ ექიმი ვიყო.

ლუკა. მაშ მართალს ამბობ, ექიმი არა ხარ!?

თათუა. არა, ჭირი შემომიდგეს, თუ ვიყო. (დაუნყებენ ხელახლა ცემასა). ვაი! ვაი! ვაი! კარგი, ყმანვილებო, ჯანი გაგვარდეთ. რახან აღარ იშლით ვარ ექიმი, აფთიექარიცა, კიდევ თუ გიამებათ. მე ის მირჩევნიან ყველაზედ თანახმა შევიქმნა, მინამ ამ ტანჯვას!

შიო. ჰო? აი ეგ კარგი და პატოსანი, ბატონო, დიდად მოხარული ვარ, რომ ახლა რიგიანათ ლაპარაკობ.

ლუკა. გულმა ფუნდრუკი დამიწყო სიხარულით, რაკი შენ ეგა ბძანე.

შიო. ბოდიშს მოვითხოვ, გთხოვთ მომიტევოთ.

ლუკა. ნუ გაგვიწყრები თავი ნუ მოგიკვდება, ორიოდ ჯოხი რომ გასალთე.

თათუა. (იქით). იქნება მე თვითონ როგორმე ვცდებოდე, მართლა ექიმი შევქნილვიყო და ვერა გავიგერა?!

შიო. ბატონო, თქვენ არას იზარალებთ, რაკი გვაჩვენებთ თქვენს ხელოვნებას და ნახამ რა რიგათ კმაყოფილი შეიქნებით.

თათუა. მაგრამ, ყმანვილებო, ერთი ეს მითხარით, თქვენ თითონ არა სცდებით? და ჭეშმარიტათ იცით რომ ექიმი ვარ?

ლუკა. ჰო! თავი არ მომიკვდება.

თათუა. ძალიან კარგი მაშ.

შიო. რასაკვირველია!

თათუა. ეშმაკებმა წამიღოს, თუ მე ეგ ვიცოდე!

შიო. რას ამბობ? შენ პირველი ექიმი ხარ ქვეყანაზე.

თათუა. მართლა ამბობ?

ლუკა. ასეთი ექიმი თურმე ხარ, რომ რამტენი ავანტყოფი მოგიჩინია.

თათუა. ღმერთმანი?

შიო. ერთი დედაკაცი ექვსი საათი მკვდარი დებულა; ის იყო თურმე მარხავდნენ, შენ თურმე რალაც ერთი წვეთით წამალი მიეცი, ფეხზედ ააყენე და სახლში სიარული დაანყებინე.

თათუა. აი დასწყევლოს ღმერთმა!

ლუკა. ერთი ვილაც პატარა ბიჭი თორმეტის წლისა ჩამოვარდნილიყო სამრეკლოდგან, ამის გამოისობით, თავი, მკლავი, ფეხი დეემტვრია და შენ არ ვიცი რალაც წაგეცხუნებინა, მაშინვე სადმე ამდგარიყო და საფუნდრუკოთ სადმე წასულიყო.

თათუა. აი დიდება შენთვის!

შიო. ბატონო, თქვენ კმაყოფილნი დარჩებით, ჩვენგან და მიიღებთ, რაც თქვენ გნებამთ, ოლონდ ნება მოგვეც წაგიყვანოთ, საცა ჩვენ გვინდა.

თათუა. რაც მე მინდა მივიღებ?

შიო. დიახ!

თათუა. რახან ასრეა, ექიმი ვარ, ყოველთვის უარის უთქმელად, მე ეს დამავინყდა, მაგრამ ახლა მომაგონდა: აბა რაზეა საქმე დამოკიდებული. სად გინდათ ჩემი წაყვანა?

შიო. ჩვენი ბატონის ქალმა მეტყველება დაჰკარგა და იმის მორჩენა გვინდა.

თათუა. თქვენმა მზემ მე არ მიპოვნია.

შიო. (ჩუმათ ლუკას). ხუმრობა ჰყვარებია, – აბა წავიდეთ, ბატონო!

თათუა. ტანისამოსს ჩავიცვამ და წამოვალ.

შიო. ჩვენ გიშოვნით.

თათუა. (საღვინეს აძლევს შიოს). დაიჭი ეს შენ, ეს ის არის, საცა გასაგრილებელი წამალია ... (შემდგომ მიუბრუნდება ლუკას). შენ მიჰყე მაგას ბრძანებისაებრ ექიმისა.

ლუკა. აბა იმე ძმალ! ამისთანა ექიმი მიყვარს, მე მგონია ძალიან საქმეს ჩაიღენს, ამისთვის, რომ ხუმარა ყოფილხარ.

(ფარდა დაეშვება).

მოქმედება მეორე.

თეატრი წარმოადგენს ივანეს ოთახს.

გამოსვლა 1.

ნანო, შიო, ლუკა, მართა და ივანე.

შიო. დიახ, ბატონებო, მე მგონია კმაყოფილი შეიქმნათ, ასეთი ექიმი მოგგვარეთ, ქვეყანაზედ არ არის.

ლუკა. ჰო! თავი არ მომიკვდება, სხვა აღარავინ უნდა ამოუშვათ კიბეზედ, სხვები მაგის ქალმანის ღირსნი არ არიან.

შიო. ასეთი რამ კაცია, ეხლა საკვირველი წამლობა მოსვლია.

ლუკა. რომელსაც მკვდრები სამი მოურჩენია.

შიო. ცოტა რაღაც ქეიფის კაცია, როგორც მოგახსენეთ და ხანდისხან ჭკუა როგორღაც დეეფანტება ხოლმე და თავის თავს ველარ იცნობს.

ლუკა. ხუმრობა უყვარს და იტყვის კაცი თითქო რაღაც რეტი აქვსო.

შიო. მაგრამ გულში კი სულ ღრმა ცოდნით გატენილია და ბევრჯელ ასეთ რასმე მაღალს იტყვის, რომ რაღა ვთქვა.

ლუკა. როცა მოჰყვება ლაპარაკს ასე გგონია წიგნში კითხულობსო.

შიო. მაგის სახელი გავარდნილია ამ მხარეზედ და მთელი ხალხი სულ მაგასთან მოდის.

ივანე. მე სული მელევა იმის ნახვისათვის, აბა მოიყვანეთ ჩქარა!

შიო. ეხლავ მოვიყვან. (გავა).

გამოსვლა 2.

მართა. ჩემმა სიყმემ, ბატონო, თუ კაი ექიმი გინდათ უპოვნოთ თქვენ ქალსა, მე ვიცი, აბა თქვენ ერთი საქრმო

მოჰგვარეთ, რომელიც მაგას უნდა.

ივანე. ეი! ეი! ჩემო ძიძავ, შენ ძალიან საქმეებში ერევი.

ლუკა. დაჩუმდი, ძიძავ, რა შენი საქმეა, რომ ეჩხირები.

მართა. მე ვანბობ და მოგახსენებთ, რომ სულ ეგ ექიმე-ბი ვერაფერს ვერას გაარიგებს, თქვენს ქალს სხვა რამ უნდა. წამალ წუმალი და სისხლის გამოშვება კი არა, ქმარი ძალიან წამალია, რომელიც ყოველის ქალის სენს არგებს.

ივანე. ეხლა სადღა აქვ თავი მაგისტანა სნეულსა. ხო, აკი როცა მე მინდოდა გამეთხოვებინა, თავისი ბრალი არის, წინააღმდეგი რათ შეიქმნა?

მართა. მე მგონია თქვენ გინდოდათ ასეთი ქმარი შეგერთოთ, რომელიც მაგას არ უყვარდა. ისეთი ყმანვილი შერთე, რომელიც მაგის გულს მოსწონს! აბა მაშინ მორჩება თუ არა?

ივანე. ის ლევანი ისეთი ვერ არის, როგორც უნდა, არც იმტენი შეძლება აქვს, როგორც სხვასა.

მართა. ბიძა ჰყავს მდიდარი, იმისი მემკვიდრე ის არის.

ივანე. სულ ეგ სიმდიდრე, მე სიმდიდრე არა მგონია; რაც კაცს ხელში უჭირავს, ის არის სიმდიდრე და ისინი ძალიან სცდებიან და სტყუვდებიან, როდესაც სხვისაგან მოელიან ქონებას.

მართა. მე მაინც ამას ვიტყვი, რომ ეხლანდელი გათხოება სულ ვაჭრობაა.

გამოსვლა 3.

თათუა და იგინივე.

შიო. ბატონო! მეემზადეთ, აი ექიმი მობძანდა.

ივანე. (თათუას). ექიმბაშო, დიდათ მოხარული ვარ, რომ თქვენ ჩემს სახლში გხედამთ და დიდათ ვსაჭიროებ თქვენს თავს.

თათუა. (ექიმის ტანისამოსით და საშინელის მწვეტის ქუდი). ჯანაოზ ექიმმა ბრძანა, რომ ჩვენ ორთავ ქუდები და-

ვიხუროთ.

ივანე. ჯანაოზ ბძანებს მაგასა?

თათუა. დიას.

ივანე. რომელს წიგნში სწერია, თუ არ გამინყრებით?

თათუა. იმის წიგნებში ... ქუდა ძილში.

ივანე. რადგან ჯანაოზ ბძანებს, ისე ვქნათ.

თათუა. თქვენ რა გტკივათ?

ივანე. ვის ელაპარაკებით, ბატონო?

თათუა. თქვენა.

ივანე. მე არა მტკივარა.

თათუა. არა გტკივარა?

ივანე. არა, მერწმუნეთ.

თათუა. უცხო და პატიოსანი.

თათუა. (ლუკას). შენა, ბიჭო?

ლუკა. არცარა მე.

ივანე. მაგას თავი დაანებე, ბატონო, მე ერთი ქალი მყავს პანციონში გაზდილი და რაღაც საკვირველის ავთამყოფობით არის ავათ.

თათუა. დიდათ მოხარული ვარ, რომ მე თქვენი ქალისათვის საჭირო ვარ და ამასთანავე გულით და სულით, რომ თქვენცა და თქვენი სახლობაც მსაჭიროებდეთ, რათა მით დაგიმტკიცოთ ჩემი გამზადება თქვენს სამსახურზე.

ივანე. დიდად გმადლობთ მაგ მონაწილეობისათვის.

თათუა. გარწმუნებ, რომ სწორეს გულით მოგახსენებთ ამას.

ივანე. მომეტებული პატივისცემაა, რასაც თქვენ ბრძანებთ.

თათუა. რა ეწოდება თქვენ ასულს?

ივანე. მელანია.

თათუა. მელანია! ახ რა კარგი სახელია, წამლის მისაცემათ. მელანია ... იქნება მელანმა არგოს?

ივანე. წავალ ერთი ვნახამ, რასა იქს.

თათუა. ვინ არის ის მაღალი ქალი?

ივანე. ჩემის პატარა ყმანვილის ძიძაა. (გავა და შიო გაჰყვება).

გამოსვლა 4.

მართა, ლუკა და თათუა.

თათუა. (იქით ცალკე.) ოხ, რა ლამაზი მორთულობა არის ამ სახლში. (მალლა). ახ ძიძავ! მშვენიერო ძიძავ! ჩემი ექიმობა არის უმდაბლეს ტყვეთ თქვენის ძიძობისა და ნეტამც პატარა ბავშვი ვიყო, რომ ვიცოხნიდე შენ მშვენიერ ძუძუებსა. (ძუძუებისკენ ხელს წაიღებს). ჩემი წამალი, ჩემი ცოდნა, ჩემი ნიჭი თქვენის სამსახურობისათვის შემინირავს და ...

ლუკა. უკაცრავათ ნუ ვიქნები, ბატონო ექიმო, რო მოგახსენოთ, თავი დაანებოთ ჩემ ცოლსა.

თათუა. მართლა შენი ცოლია?

ლუკა. დიახ.

თათუა. ახ, უკაცრავათ, რომ არ ვიცოდი და დიდათ მოხარული ვარ თქვენი ერთმანეთის სიყვარულისათვის. (უნდა მითომ აკოცოს ლუკას და ჰკოცნის ძიძას).

ლუკა. (გამოსწევს თათუას, იმის და თავის ცოლშუა დადგება). წყნარა, თუ თქვენი ნებაც არის.

გამოსვლა 5.

იგინივე და ივანე.

ივანე. ეხლავ გახსლებათ ჩემი ქალი.

თათუა. მზა ვარ, ბატონო, ყოვლის ჩემის საექიმოთი.

ივანე. სად გახლავთ?

თათუა. (შუბლზედ ხელს იღებს). აქა, ბატონო.

ივანე. ძალიან კარგი.

თათუა. ახლა რადგან მე ვმონაწილეობ ყველასა თქვენს სახლობაზე, უნდა რძე გაუშინჯო თქვენს ძიძასა და ძუძუები უნდა უნახო. (მართა უახლოვდება).

ლუკა. (გამოსწევს და პიარუტზედ შემოატრიალებს). იქით, იქით! ჩვენ ეგ არ გვინდა, შენ ეი!

თათუა. ექიმის ვალია უნდა გაუშინჯოს ძიძას ძუძუს თავები.

ლუკა. მე ვიცი, რაც ვალია; აქ მიყურებ შენა?!..

თათუა. ძალიან ბრიყვი ხარ, რომ ექიმის ნებას ეწინააღმდეგები, გეეთრე კარზედა!

ლუკა. მე შენი მიქარ მუქარისა არა ვიცირა.

თათუა. (დაუნწყებს გამტერებული ცქერას). ეხლავ ციებას გაგიჩენ!

ლუკა. ნუ, ნუ, ღმერთი გადღეგრძელებს.

თათუა. მაშ ეჭვიანი ნუ იქნები.

ივანე. აი ჩემი ქალი.

გამოსვლა 6.

ივანივე და მელანია.

მელანია შემოვა.

თათუა. ეს არის ავათმყოფი?

ივანე. დიახ, მაგ ქალის მეტი არა მყავრა და დიდი უბედურობა იქნება ჩემთვის, რომ ეგ მომიკვდეს.

თათუა. თავს კარგათ გაუფთხილდეს, როდი უნდა მოკვდეს ექიმის უდასტუროთ.

ივანე. აბა დაბრძანდით.

თათუა. (ზის ივანეს და მელანიას შუა). აი კაი ავათმყოფი, რომელიც სასიამოვნო სანახავი არის, და მე მგონია ერთი კარგი მარჯვე მცოდნე კაცი ლამაზათ გაასაღებდეს. (მელანია გაიცინებს).

ივანე. გააცინეთ აი, უფალო.

თათუა. აგრე სჯობია, როდესაც ექიმი ავათმყოფს გააცინებს, იცოდეთ კარგი ნიშანია. (მელანიას). აბა ახლა მიბძანეთ, რა გემიზეზებათ, სადა გრძნობთ უფრო ტკივილსა?

მელანია. (მიიტანს ხელს პირთან და ნიკაპ ქვეშ). ხან, ხო, ხი სოო, ხან ...

თათუა. რაო, რას ამბობთ?

მელანია. (ისევ ისე ხელით აჩვენებს). ხან, ხი, ხონ, ხან, ხი, ხონ.

თათუა. როგორ?

მელანია. ღა, ღი, ღონ.

თათუა. ღან, ღი, ღონ, ღან, ღა, არ მესმის სადაური ეშმაკური ენაა.

ივანე. უფალო, ეგ არის კიდეცა მაგისი სნეულობა, ეგრე დამუწჯდა, აქამდის ვერ გაგვიგია, რა იყო მიზეზი და ამ შემთხვევამ მოშალა მაგის გათხოვება.

თათუა. რათა?

ივანე. ვინც მაგას თხოულობს, ელის მაგის მორჩინას და მაშინ გადასწყვეტს საქმესა.

თათუა. ვინ არის მაგისთანა სულელი, რომელსაც არ უნდა, რომ იმისი ცოლი მუნჯი იყოს! აი ნეტავი ღმერთს ებძანებინა და ჩემი ცოლი მუნჯი ყოფილიყო, შენი თავი არ მომიკვდეს იმის მორჩინაზე მე არა მენაღვლარა.

ივანე. ახლა, უფალო, ჩვენ ამას გთხოვთ, რომ ჩვენი მოცადინეობა იხმაროთ და მაგას უშველოთ რამე.

თათუა. აა, მაგაზედ ნუ სწუხართ, ერთი ეს მიბძანეთ ეგ სნეულება ძალიან აწუხებს.

ივანე. დიახ, ბატონო.

თათუა. ეგ უკეთესი. ტკივილს ძალიანა გრძნობს?

ივანე. ძალიან.

თათუა. ეგეც კარგი, თქვენ რომ იცით იქ დადის?

ივანე. დიახ!

თათუა. მომეტებულათ?

ივანე. მე მაგეებისა არა ვიცირა.

თათუა. (მელანიას). აბა მაჯა მიბოძეთ. (ივანეს). აი მაჯა, რომელიც ამტკიცებს თქვენის ქალის მუნჯობას.

ივანე. დიალ, ჭეშმარიტია, ბატონო, ეგ არის მაგისი სენი, თქვენ მაშინვე მიხვდით.

თათუა. აა! აა!

მართა. ნახე როგორ გამოიცნო ავათმყოფობა.

თათუა. ჩვენ გამოჩინებული ექიმები იმავ თავითავე მივხვდებით სნეულებასა, გამოუცდელი კი აირეოდა და გეტყო-

დათ ეს ამისაგან და ამისაგან არის, თქვენი ქალი მუნჯიაო.

ივანე. დიახ, მაგრამ ერთი ეს მიბძანეთ, რა მიზეზისაგან არის?

თათუა. მაგაზე უადვილესი რა იქნება, იმისაგან გახლავს, რომ მეტყველება დაუკარგამს.

ივანე. ძალიან კარგია, მაგრამ რა მიზეზისაგან თუ არ გამინყრებით უნდა იყოს მაგის მეტყველობის დაკარგვა?

თათუა. ყოველი ჩვენი გამოჩენილი მთხუზელი გეტყვით, რომ ეგ არის მიზეზი ენის უმოქმედობისა.

ივანე. მაგრამ მაინც ჩემს ასულს რა მიზეზი უშლის ენის ხმარებასა....

თათუა. არისტოტელმა ბევრი რამ სთქვა!... მშვენიერი აზრები.

ივანე. მჯერა ძალიან.

თათუა. ოჰ, გამოჩინებული კაცი იყო.

ივანე. გამიგონია.

თათუა. დიდი, სრულებით უმაღლესი ვაჟკაცი იყო, რომელიც (იღებს მაღლა ნიდაყვამდინ მკლავსა) ესრე უმაღლესი ყოფილა ჩემზე. ჩვენი ლაპარაკის აზრი რომ არ დავკარგოთ, მე ვამტკიცებ, რომ ეგ უხმარებლობა მაგის ენისა არის მიზეზი რომლისამე ქეიფის გამო. ჩვენ ზოგი ერთი ნასწავლთ შორის ვეძახით მანყინარ ქეიფს, მანყინარი, ესე იგი.... ქეიფი მანყინარი, მეტადრე მოგროვილი მომეტებულის ქარების მოქმედებას, რომელნიც იშლებიან სნეულობის მხარეს მოსულის.... ასე ვსთქვათ, ხომ ლათინური გეყურებათ?

ივანე. ჩემს დროს ქართულსაც ძლივს გვასწავლიდნენ და აბა ლათინური საიდან მეცოდინება.

თათუა. (ადგება გაჯავრებულივით). სრულებით არ გესმის ლათინური?

ივანე. არა.

თათუა. (აღტაცებით). რადგან ბრიყვი ყოფილხარ, უმკაბრკცის არციტურამ ზასრეყულთამ მოგიხდება, სენდულა რიტენობინატიკო სევმუზა ბონუს სანკტეს ორატიო ლეთინასამე კუო კვარე.

ივანე. ახ! რატო არ ვისწავლე!

მართა. ჰ, ძალიან ნასწავლი სადმე არ ყოფილა ეგ დასაქცევი!

ლუკა. ცოდვა არ არის, რომ არ მეყურება.

თათუა. კიდევ ეს ქარები, რომელიც მოგახსენეთ, მაგ ქალს მოჰხვედრია მარცხნივ, საითაც ღვიძლია, მარჯვნივ გულსკენ და იმითი სჩანს, რომ ფილტვი, რომელსაც ჩვენ ლათინურად უწოდებთ „არმიან ბებერს ბედუმ“ აქვს შეერთება ტვინთან, რომელსაც ჩვენ ბერძნულათ: მაზმის ნასმეს ცრინტალია, ძირის ძარღვის გამო, რომელსაც უძახით ჩვენ ებრაულათ „ყუბილ ურიკლიკარ, ერთათ იყრებიან ხსენებულ ქარებთან, რომელი ჰბერამს კუჭს, ზურგის მძივსა და რადგან ხსენებული ქარები.... ხო კარგა გესმისთ ეს, ჩემო მონყალეო ბატონო? – ხოლო რადგან ხსენებულსა ქარებს აქვს ვიეთიმე წინააღმდეგობა.... ეს კარგათ გაიგონე, მე თქვენ გთხოვთ.

ივანე. დიახ.

თათუა. აქვს ვიეთიმე წინააღმდეგობა, რომელმაც დამართა... ბეჯითად უგდეთ ყური შენი თავის მიზეზს.

ივანე. ბეჯითათ გახლავარ.

თათუა. რომელიც გახდა მიზეზი ცუდის ქარებისაგან ქმნილებისა გამო ბრუდეთ დაბრუნებულისა ძარღვთა შინა, მოხდება რომ ეს ქარები, ოსამონდეულა ნეკვის ნეკერ პჟარინუმ კვიპსა მილუესი. აი სწორეთ ეს არის მიზეზი შენი ქალის დამუნჯებისა.

მართა. რა კარგათ ილაპარაკა ამ ჩვენმა ოსტატმა!

ლუკა. მეც აგრე მაინც მქონდეს მოქნილი ენა!

ივანე. ყველა კარგა ბრძანეთ, მაგრამ, ბატონო, ახლა რას ფიქრობთ, მაგ სენს რა მოუხდება?

თათუა. მე ეგ უნდა მეთქვა რა მოუხდებოდა.

ივანე. კარგი.

თათუა. ჩემი აზრია, რომ ეგ ქალი თავის ქვეშაგებში დაანვინოთ და მიაღებინოთ წამლათ კარგა ბლომათ ბოლლინო.

ივანე. ეგ რისთვის, ბატონო?

თათუა. მისთვის, რომ ღვინოსა და პურში ერთად არეულში არის მაღლი, რომელიც აძლევს მეტყველობას. მაშ თქვენ არ იცით, რომ თუთიყუშს სხვას არაფერს არას აჭმევენ და

იმითი სწავლობს ლაპარაკს.

ივანე. ეგ მართალია.

თათუა. სალამოზედ დავხედავ კიდე რა ცვლილება ექნება.

მელანია გავა.

გამოსვლა 6.

ივანე, თათუა და მართა.

თათუა. (მართას) ჭკვიანათ იყავით. (ივანეს). ამ ძიძასაც ეჭირება ცოტა რამე წამალი მივცე.

მართა. ვინა? მე? ასრე კარგათა ვარ, თავის დღეშიაც ავათ არა ვყოფილვარ.

თათუა. ეგ უარესი, ძიძავ, ეს უარესი! არ იცი, რომ მომეტებული სიმრთელე საშიშია და ცუდი არ იქნება ცოტაოდენი დასამშვიდებელი სისხლი გამოგიშოთ და გასაგრილებელი წამალი გაგიკეთოთ.

ივანე. ბატონო, რა მოდაა ეგ, რომელიც მე არ მესმის, რა საჭიროა სისხლის გამოშვება, როდესაც არა ემიზეზება რა.

თათუა. ეგ არაფერი, ეს მოდა სასარგებლოა და აი როგორაც სმენ, რომ წყურვილი არ მოუვიდეს, ეგრეთვე სისხლი უნდა გამოუშვას მომავალის ავადმყოფობის დროს.

მართა. (გადის და ანბობს) ჩემი თავი არ მოკვდეს მე ეგენი არ ჩავიდინო!!

თათუა. წამლის მიღების ჯიუტი ყოფილხარ, მაგრამ ვიხმარებთ იმისთანა ღონის ძიებას, რომ ჭკუაზე დასდგე, მართა. (გავა და ლუკა თან გაჰყვება.)

გამოსვლა 8.

ივანე და თათუა.

თათუა. მშვიდობით ბრძანდებოდეთ.

ივანე. ცოტა მომითმინეთ, თუ თქვენი ნებაც იქნება.

თათუა. რა გნებავთ?

ივანე. მინდა ფულები მოგართვათ, ბატონო.

თათუა. ნუ სწუხდებით. არ ავიღებ, ბატონო.

ივანე. რას ბრძანებ?

თათუა. არა მეთქი.

ივანე. ერთი ნუთი.

თათუა. არა და არა.

ივანე. გთხოვ უმორჩილესად.

თათუა. დამცინით?

ივანე. აი მორჩი.

თათუა. მე აღარას ვიმოქმედებ.

ივანე. ეხ!

თათუა. მე ფულისათვის არ ვმუშაობ.

ივანე. მჯერა.

თათუა. (შემდგომ ფულს გამოართმევს). ეს სამძიმო არ

არის!

ივანე. დიახ, ბატონო.

თათუა. მე ხომ ჩარჩი ექიმი არა ვარ.

ივანე. კარგათ ვიცი.

თათუა. ჩემში სარგებლობა არ უფლებს.

ივანე. მაგას არაოდეს ვერ ვიფიქრებ. (გავა ივანე).

თათუა. ჩემა მზემ ეს ცუდი არ არის, თუმცა რომ ...

გამოსვლა 9.

ლევან და თათუა.

ლევან. უფალო, დიდხანია, რაც მე თქვენ გეძებთ; გთხოვთ ვედრებით თქვენს შემწეობას.

თათუა. (მაჯას უშინჯავს). ოხ! რა ცუდი მაჯაა!

ლევან. მე ავათ არ გახლავარ, ბატონო, და მაგისტვის არ გაიხელ თქვენთან.

თათუა. თუ ავით არა ხარ, მა რა ეშმაკებს მეუბნები?

ლევან. ორის სიტყვით შეგატყობინებ საქმეს: მე მქვიან ლევან, რომელსაც მიყვარს მელანია, ეხლა თქვენ რომ ნახეთ, და რადგან მამა მისი ვერ არის კარგათ ჩემთან და ჩემი სიყვარული აუკრძალა თავის ქალსა, მე გავბედე და გთხოვ შემწეობა მომცეთ ჩემს სიყვარულში, ეგება როგორმე მომცეთ იმისთანა ხერხიანი შემთხვევა, რომ ორი სიტყვა უთხრათ იმ ქალსა, რომელზედაც არის დამოკიდებული ჩემი ბედნიერება და სიცოცხლე.

თათუა. მე თქვენ ვინა გგონივართ, როგორ ჰბედავ და მეუბნებით მოგეხმაროთ სიყვარულში და გინდათ დამდაბლება ექიმის ღირსებისა.

ლევან. უფალო, ნუ კი ყვირით.

თათუა. ჩემი ქეიფია, ასე მინდა ვიყვირო; ბრიყვი ყოფილხარ.

ლევან. ეს! ბატონო, ცოტა წყნარა.

თათუა. ცუდად ზდილი.

ლევან. გთხოვთ უმორჩილესად!

თათუა. მე შენ გაჩვენებ, რომ მაგ საქმის კაცი არა ვარ და ეგ მომეიტებული თავ გასვლაა.

ლევან. (ქისის ამოღების დროს). ბატონო!..

თათუა. ჩემი შემწეობა! (ქისას გამოართმევს.) თქვენ არ მოგახსენებთ ამიტომ, რომ პატიოსანი კაცი ბრძანდებით, მიამება გემსახუროთ, მაგრამ ბევრი ბრიყვი კაცი ქვეყანაზედ, რომელნიც ფიქრობენ ზოგიერთზე, რომ იმისთანა სული იყოს და სწორე უნდა მოგახსენოთ ეს ისე ძალიან მანჩხლებს.

ლევან. გთხოვ, რომ მომიტევოთ, ბატონო, ამ ნაირი გაბედა და...

თათუა. რაზეა საქმე დამოკიდებული?

ლევან. ეხლავე შეიტყობ, ბატონო, ის ავითმყოფობა, რომელიც თქვენ გინდათ მოარჩინოთ, არის მოგონილი. ექიმებმა უცხოთ განსაჯეს მაგ სნეულზე და არა თქვენზე. ზოგმა ტვინი დასდო მიზეზათ, ზოგმა შინაგანი შენობა, სიგიჟე, ზოგმა ღვიძლი, მაგრამ სწორე მიზეზი სიყვარულია, და ეგ ავითმყოფობა მელანიამ მოიგონა იმიტომ, რომ ეგება ამითი მოე-

შორებიანა საქრმო, რომელიც არ უყვარს. რომ არავინ მიცნოს აქ ამისთვის ეს ტანისამოსი ჩავიცვი და თუ მნახონ უთხარით, რომ თქვენი აფთიეკარი ვარ. მგონია, რომ ვერ მიცნოს.

თათუა. არა მგონია.

ლევან. ახლა ჩემი სურვილი ეს არის: ერთი ოთხიოდ, ხუთის წამლების სახელი მასწავლე რამე და მით ვაჩვენო გამოცდილება და ჩემი სწავლა.

თათუა. იმტენი მე ვიცი წამლების სახელები, რაც შენა.

ლევან. როგორ?

თათუა. ეშმაკმა რა მიყოს, თუ მე ექიმობისა გამეგებოდეს რამე, შენ რადგან პატიოსანი კაცი ხარ, უნდა გაგიტყდე და გითხრა, როგორათაც შენ გამიტყდი და მითხარ.

ლევან. რას ამბობ! მართლა არა ხარ?...

თათუა. არა მეთქი, გეუბნები, ჩემი ჭკუის დაუკითხავათ ძალათ გამაექიმეს. ჩემ დღეში ამ ნაირ ჭკუის საქმეში არსად გავრეულვარ და ჩემი ცოდნა ექვსის დათვლის იქით არ ასულა და არ ვიცი საიდან რა ჰაზრი მოუვიდათ, რა ნახეს, რომ ძალის ძალათ უნდოდათ ექიმი გამხდარვიყავ. მეც რა მეტი ღონე მქონდა, ვიკისრე ეს ხელობა, მანამ სწორე პატრონი გამოჩნდება; არ დაიჯერებ შეცდომილობით, რა ხმა გაისმა და ყოველნი ასე ეშმაკისაგან შეკრულნი არიან, რომ ნასწავლ კაცათ მაგდებენ, ყოველი მხრიდამ მოდიან ჩემთან, თუ სულ საქმე ასე იქნება, სწორე გითხრა მანამ ცოცხალი ვარ ექიმობაზე ხელს აღარ ავიღებ, ამისთანა ხელობა არცერთი არ არის, ამისთვის რომ ავათმყოფი თუნდა მაარჩინო, თუნდა არ მაარჩინო, ფული ყოველთვის გეძლევა. ხარაზი ბაშმაკის კერვაში არ შაუძლიან, რომ ერთი ბენო სამუგვე ნახდინოს, მაშინვე ჯარაიმა წაერთმევა, ამ ხელობაში კი შეიძლება როგორც გინდა კაცი ნახდინო, გროშს არ გაიღებ, ჩვენ აქიმებში ფუციკი არ ვიცით და ყოველთვის დამნაშავე ვინც მოკვდება ის არის; ამასთანავე საქები ხელობა იმიტომ არის, რომ ჩვენგან დახოცილს მკვდრებთა შორის საკვირველი პატიოსნება, დიდი მოკრძალება და სიჩუმეა, რაცკი ქვეყანაზედ შეიძლება, და თავის დღეში ვერავინ ნახამს მოჩივარს ექიმზე, რომელმაც მოკლა.

ლევან. მართლა მკვდრები ძალიან პატიოსანნი არიან

მაგ საგანზე. (ლევან გავა.)

გამოსვლა 11.

იგინივე და მართა.

თათუა. აი მშვენიერი ძიძა. ახ, ჩემო გულის ძიძავ, შენ შეხვედრას დიდათ მოხარული ვარ, შენი ნახვა არის უმაღლეს ტყვეთ შენის ძიძობისა.

მართა. ჩემმა სიყმემა, ბატონო ექიმო, ძალიან რამეები მითხარ, ეს არის, რომ ვერა გაგიგონე რა.

თათუა. ერთი ავით გახდი, ძიძავ, მე გთხოვ გახდე ავით ჩემის სიყვარულისათვის, ნახე რა სიამოვნებით და სიხარულით მოგარჩინო.

მართა. მე მოსარჩენი არა მიჭირსრა.

თათუა. მეზრალეები, ლამაზო ძიძავ, მაგისტანა ეჭვიანი და ანჩხლი ქმარი გყოლია.

მართა. რა უყოთ, ბატონო? ჩემი ცოდვის კითხვაა.

თათუა. რას ამბობ? მაგისტანა გაუთლელი, როგორც ეგა, რომელიც თვალს არ გაშორებს და არ უნდა, რომ არავინ ხმა არ გაგცეს.

მართა. იმის სიანჩხლისაგან ეგ კიდეც ცოტაა.

თათუა. იქნება მართლა? აბა მაგაზე მეტი რალა ავსული უნდა იყოს, რომ შენისთანა ადამიანს ცუდათ ეპყრობოდეს. ახ, მე ვიცი ერთი ადამიანი, ჩემო ლამაზო ძიძავ, რომელიც ეხლა შენზედ შორს არ არის, რომლისათვისაც ბედნიერება იქნებოდა შენი ქოშის წვერების კოცნა, ნახე უბედურება მაგისტანა მშვენიერი ქალი იმისთანას ხელში ჩავარდნილისხარ, რომელიც სწორეთ მხეცია, ბრიყვი, კერპი, სულელი, უკაცრავათ ძიძავ, რომ შენ ქმარზე ამეებს ვლაპარაკობ.

მართა. ეს ვიცი კარგა, რომ ის ყოველს მაგ სახელების ღირსია.

თათუა. დიახ უეჭველათ, ძიძავ, ღირსია, და მგონია ამასთან კიდეც ღირსი იყოს, რომ ორიოდ ლაყი კვერცხი დაამტ-

ვრიო თავზე, ამისთვის რომ ისეთი ეჭვიანი რათ არის ისა.....

მართა. თუ სარჩო არა ჰქონდეს, მაშინ ნახავდი კვერცხების მტვრევასა.

თათუა. ჩემმა მზემ ცუდათ არ იქ, ერთი გამოარჩიო ვინმე კვერცხები მიშოვნოს, ქმრის ჯავრის ამოსაყრელათ, რომ რასაც გეუბნები შენი ქმარი იმისთანა კაცია, რომ ღირსია... და თუ მე ისეთი ბედნიერი ვიქნებოდი, მშვენიერო ძიძავ, რომ მე გამომარჩიოთ იმ... (ამ დროს როცა თათუა გაშლის ხელებს, რომ უნდა აკოცოს მართას, ლუკა შემოვა და ხელ ქვეშ გამოაძვრენს თავს და იმათ შუა დადგება; თათუა და მართა შეხედვენ ლუკას და გავლენ სხვა და სხვა მხარეზე).

გამოსვლა 12.

ლუკა და ივანე.

ივანე. შენ ეი, ლუკავ, აქ ხომ არსად დაგინახამს ჩვენი ექიმი?

ლუკა. ჰო, დიახ, აი ოჯახიც დეექცეს, დავინახე ისიც და ჩემი ცოლიც.

ივანე. ეხლა სად უნდა იყოს?

ლუკა. რა ვიცი, ეშმაკსა და ქაჯებში.

ივანე. აბა ერთი ჩემი ქალი ნახე, რასა იქს? (ლუკა გავა.)

გამოსვლა 13.

იგინივე, თათუა და ლევან.

(თათუა და ლევან შემოვლენ).

ივანე. აა, უფალო, ეხლა გკითხულობდი თქვენა, სადა ბძანდება მეთქი.

თათუა. მე გავერთვი თქვენს ეზოში. რასა იქს ავათმე-

ოფი?

ივანე. ცოტა უფრო ავით არის თქვენი წამალის შემდეგ.

თათუა. უფრო კარგი... ეგ იმის ნიშანია, რომ მოქმედებს წამალი.

ივანე. დიახ, მაგრამ იმ მოქმედებაში მეშინიან არ დაიხრჩოს.

თათუა. მაგაზედ ნუ შესწუხდები, ასეთი წამლები მაქვს, ჩალათ არ ჩააგდებენ, რაც უნდა სწეულება იყოს, მე მხოლოდ ველი სულის ბრძოლას.

ივანე. (ღევანს დაანახვებს). ვინ არის ეგ რომ მოგყავთ?

თათუა. (ხელით ანიშნებს, რომ ეს აფთიეკარია). ის არის.

ივანე. რახ...

თათუა. ის...

ივანე. ხო, ჰო...

თათუა. რომელიც...

ივანე. მესმის.

თათუა. საჭირო იქნება თქვენის ქალისათვის.

გამოსვლა 14.

იგინივე, მელანია და მართა.

(მელანია და მართა შემოვლენ).

მართა. ბატონო, აი თქვენ ქალს ცოტა გავლა ჰსურს.

თათუა. მაგისათვის სასარგებლოა, მოდი, უფალო აფთიეკარო, მაჯა უნახე, რომ ბოლოს იმის ავანტყოფობაზე მოვილაპარაკოთ. – მოწყალეო ხელმწიფეო! ეს დიდი და ჭკვიანური კითხვაა ექიმებთ შორის საცოდნელათ; ქალები უფრო ადვილი მოსარჩენნი არიან, თუ კაცნი? მე გთხოვ ამას კარგა ყური უგდო, ზოგნი ამბობენ დიახო, ზოგნი არაო, ხოლო მე ვამბობ დიახსაც და არასაც, მეტადრე ცუდი მოგზაურობაა არეულთა ქარებთა, რომელნიცა იყრებიან ბუნებითა სხეულსა ქალთასა, მიზეზისა გამო, რომელ პირუტყვი ნაწილი ყოველთვის მძლავ-

რობს და უფლებს გრძნობასა ზედა, აქედან სჩანს, რომელ უთანხმოება მათისა აზრისა არის დამოკიდებული ბრუდეს მოძრაობას მთვარის სიმრგვლისასა, და როგორათაც მზე, რომელიც სხივსა თვისსა მოჰყენს ღრანტეთა შინა ქვეყანისასა მოხდება...

მელანია. (ლევანს). არაოდეს მე მაგ ხასიათისა არა ვარ, რათ გამოვიცვალო ჩემი გრძნობა.

ივანე. აგერა ჩემი ქალი ლაპარაკობს! ოჰ! კეთილ მოქმედო ნამალო! ოჰ! სადიდებლო ექიმო, რა რიგათ გმადლობთ, უფალო, ასრე სასწაულით მორჩენისათვის, შემოდლიან ღამე სამსახური გაგინიოთ?

თათუა. (დასეირნობს თეატრში, თავის ქუდს მარაოსავით ხმარობს). საკვირველი ავანტყოფობა იყო! დიდი შრომაც გავწიე.

მელანია. დიახ, მამავ, მეტყველობა მომეცა, მაგრამ იმისთვის მომეცა, თქვენ გითხრათ: ჩემს დღეში ლევანის მეტი მე ქმარი არავინ მინდა და ტყუილათ ნუ ეცდებით მიმცეთ იმ ბებერს კაცსა.

ივანე. მაგრამ.....

მელანია. ამა აზრის გამოცვლა არავის შეუძლიან.

ივანე. როგორ!....

მელანია. ტყუილათ თქვენის ლაპარაკით ნუ ეცდებით.

ივანე. თუ.....

მელანია. მოგახსენებთ ტყუილათ ნულარას მიბძანებთ.

ივანე. მე.....

მელანია. ეს გადაწყვეტილი საქმეა.

ივანე. მაგრამ.....

მელანია. ახლა ის დრო აღარ არის, რომ მამამ ქალი თავის ნებაზე გაათხოვოს.

ივანე. მე.....

მელანია. ტყუილათ ნუ ეცდებით....

ივანე. ჰა...

მელანია. უდაბნოში მოლოზნათ წავალ, მინამ მისთანა კაცი შევირთო, რომელიც მე არ მიყვარს.

ივანე. მაინც....

მელანია. (აჩქარებით). არა, არას გზით ამაზედ მეტი არ შემიძლიან, გადანყვეტილს ვამბობ.

ივანე. ახ, რა აჩქარებული ლაპარაკია, ღონისძიება აღარ არის წინააღმდეგობა გაუწიო. (თათუას). უფალო, გთხოვ ისევ დაამუნჯო.

თათუა. ეგ მე აღარ შემიძლიან, თუ რამ შემიძლიან სამსახური გაგინიოთ, დავაყრუებ თუ მიბძანებთ.

ივანე. მაღლობელი გახლავართ. (მელანიას). კარგა იფიქრე....

მელანია. არა, თქვენი დარიგება და განსაჯვა ველარას იმოქმედებენ ჩემს სულზე.

ივანე. ამაღამვე დაგწერ ჯვარს იმ ბებერს კაცზე....

მელანია. სიკვდილზე უფრო ადრე დავინერ ჯვარსა.

თათუა. (ივანეს). ღმერთო ჩემო! თქვენ დადექით, ერთი დამაცალეთ მაგ საქმესაც უწამლო, მაგ სნეულობას მე ვიცი, რაც წამალი უნდა.

ივანე. მართლა, ბატონო? შეგიძლიანთ გაჰკურნოთ ეგრეთვე მაგისტანა ჭკუის სენი?

თათუა. დიახ, თქვენ დამაცალეთ, მე ყველას წამალი მაქვს, ჩემი აფთიეკარი მოგვეხმარება თავისის ცოდნით და გაჰკურნავს. (ლევანს). გაიგონე, ხომ ხედავ რა სიყვარული აქვს მაგ ქალს ლევანისა სრულებით წინააღმდეგი მამის ნებისა. დროს დაკარგვა აღარ უნდა, ქარები ძალიან მოჰგროვებია და საჭიროა საჩქაროთ წამლის პოვნა, რომ გამოვიყვანოთ, რომელიცა გაძნელდება დაგვიანებითა, მე ვგონებ და ერთი წამალი მომიგონია ერთი მიღება გასაქცეველი წამალი, რომელსაც შენ შეადგენ როგორც რიგია ორის დანგით შეუღლებული აბებითურთ; იქნება როგორმე იზიზღოს ამ წამლის მიღება; მაგრამ რადგან შენ გამოცდილი კაცი ხარ შენ ხელობაში, შენზედ ჰკიდია დააჯერებინო და ჩააყლაპო; საგანი ესე, როგორც შენგან შეიძლებოდა, რიგიანათ აღასრულე; ნადი კარზე, ცოტა ბოლთა გაანევინე ბაღში, რომ მით დაამშვიდო გრძნობა მისი, მანამ მე აქ მამას ველაპარაკები, მაინც კიდევ ეცადე დრო არ დაჰკარგო. აბა წამალი ჩქარა! წამალი განსაკუთრებით!

ლევან გადის და მელანიაც თან გაჰყავს.

გამოსვლა 15.

ივანე და თათუა.

ივანე. რა წამლებია, ბატონო, რომელიც ესლა თქვენ დაასახელებთ, მე მგონია ჩემ დღეში მე ეგ სახელები არ გამიგონია.

თათუა. ეს წამლები გახლავთ, რომელნიც იხმარებიან ფრიად დიდი საჭიროებისათვის.

ივანე. გინახამთ სადმე აგრე გაჯიუტებული, როგორც ჩემი ქალი.

თათუა. ქალებმა ხანდისხან იციან მაგისტანა ჭირვეულობა.

ივანე. თქვენ არ დაიჯერებთ, რა რიგათ არის ჩემი ქალი გაგიჟებული ლევანისათვის.

თათუა. მომეტებული სისხლის სიცხე მოახდენს მაგ ნაირს საქმეს ყმანვილთ თავში.

ივანე. სწორე მოგახსენო, რაკი შევიტყე მაგისტანა სიყვარული, ჩემი ქალი დაკეტილს ოთახში დავსვი და აღარსად უშვებ.

თათუა. ძალიან ჭკუა გიხმარიათ.

ივანე. მოვწყვიტე იმათი ერთი ერთმანერთის ნახვა და ამბის შეტყობა.

თათუა. ძალიან კარგა გიქნიათ.

ივანე. ერთ სიგიჟეს მოახდენდნენ რასმე, თუ ნება მიმეცა ერთმანეთის ნახვისა.

თათუა. უეჭველათ.

ივანე. ასეთი ქალია, იქნება კიდევ გაჰყოლიყო სადმე.

თათუა. ჭკვიანურათა ჰსჯით.

ივანე. ესე მითხრეს, მითომ ძალიან ცდილობდა ჩემი ქალის ლაპარაკს.

თათუა. ხედამ საძაგელსა!

ივანე. მგონია ტყუილათ დროს დაჰკარგამს.

თათუა. იმას ჰგონია ერთ სულელთან ვისთანმე ჰქონდეს საქმე.

გამოსვლა 16.

ლუკა, ივანე და თათუა.

ლუკა. (შემოვა). ახ! ოჯახის დაღუპვა, ბატონო! ერთი შეიტყუეთ რა ამბავია; თქვენმა ქალმა და ლევანმა გაკურცხლეს, აფთიეკრათ ის იყო; აი ამ უფალმა ექიმმა მოახდინა მაგისტანა კაი საქმე, ბატონო.

ივანე. როგორ თუ მაგნირათ მომკალით! – ეს არსად გაუშოთ, დაიცა, მუხანათო, მიყურე როგორ დაგსაჯო სამართლით. (გავა).

ლუკა. თავი არ მომიკვდება, ექიმო, თოკზედ ჩამოგაღძობენ, არ დაიძრა მანდედანა.

გამოსვლა 17.

თათუა, ლუკა და ნანო.

ნანო. (შემოვა და ლუკას). ოხ! ღმერთო ჩემო, ძლივს არ ვიპოვნე ეს ხალხი! ერთი მითხარით იმ ექიმის ამბავი, მე რომ გასწავლეთ.

ლუკა. აი ეს არის დააღრჩობენ.

ნანო. როგორ? ჩემ ქმარს დაარჩობენ? ვაი ჩემ თავს! მაგისტანა რა დააშავა!?

ლუკა. ჩვენი ბატონის ქალი მათაცვებინა.

ნანუა. ახ! უბედურება! საყვარელო ქმარო მართლა დახრჩობას გიპირობენ?

თათუა. ჰო! ხედამ ემანდა?

ნანუა. ამტენ ხალხში რათა ნებდები მოსაკლავათ?

თათუა. მითომ რა უნდა ვქნა?

ნანუა. თუ კიდევაც არის დანარჩენი ვაქსის კოლოფები და გაიყიდა, კარგი ნუგეში დაგრჩება.

თათუა. გამეცალე აქედგან, გულს ნუ მიხეთქ.

ნანუა. აქ მინდა ვიყო, რომ გაგამაგრო სიკვდილის წინ, მინამ თავს არ დაგანებებ, მინამ ჩამამხრვალს არა გნახამ.

თათუა. ხე აპვი!

გამოსვლა 18.

იგინივე და ივანე.

ივანე. (შემოვა და თათუას). პრისტავი საცაა მოვა, ეხლა იმისთანა ალაგას ჩაგსმენ, თუ ნახველ სადმე პასუხს გამცემენ.

თათუა. (დაჩოქილი). ახ! მე უბედური! არ შეიძლება რამთენსამე ჯოხის დაკვრაზედ შესცვალოთ ევა.

ივანე. აბა, ბა, ბა, მაგას სამართალი გადასწყვეტს, მაგრამ რას ვხეღამ მე!

გამოსვლა 19.

იგინივე, ლევან და მელანია.

ლევან. უფალო, მე გიახლებით თქვენ გაგიცხადოთ მე ვარ ლევან, თქვენს ბრძანებას ქვეშევე მომყავს ქალი თქვენი მელანია, განძრახვა გექონდა ორნივე უნდა გავქცეულიყავით და შემდეგ ჯვარი უნდა დაგვენერა, მაგრამ ერთმა შემთხვევამ უფრო პატიოსნათ მოიყვანა საქმე, აღარა მაქვს განძრახვა თქვენი ქალის მოტაცებისა, ხოლო მსურს თქვენის ხელით მივიღო, ესე ამას მოგახსენებთ მხოლოდ, ბატონო, რომელ ეს არის მივიღე წიგნი, რომლითაც მატყობინებენ ბიძიჩემის სიკვდილს და ეხლა მე ვარ მემკვიდრე ყოველს იმის მამულზედ.

ივანე. უფალო, თქვენი სიკეთე ჩემთვის მომეტებუღია

და მე გაძლევ ჩემს ქალს დიდის ჩემის სურვილითა.

თათუა. ბარაქალა, ექიმო, გასჭრა ჩემმა ექიმობამ.

ნანო. ჩემი მადრიელი უნდა იყო, რომ მაგისტანა ხელობა მე გაშოვნინე.

თათუა. დიას შენ მიშოვნე, ვინ დასთვლის ამისთვის რამტელი კაი ჯოხები მამარტყეს.

ლევან. მოქმედება კარგი იყო და გთხოვთ ნულარ დაინ-ასსომებთ.

თათუა. აგრე იყოს. (ნანუას). მიპატიებია შენთვის ის ჯოხები, რადგანაც შენ ამისთანა საქები ხელობა მიშოვნე, მაგრამ კვლავ გაფთხილდი, რომ აღარ გამაჯავრო.

დასასრული მეორის მოქმედებისა.